

Amžinoji gyvosios esybės prigimtis

Pirmoji Vedų kultūros pamoka mums yra tai, kad mes neturime tapatinti savęs su savo kūnais. Mes esame aukščiau jų. Niekas nenori mirti - mirtis suvokiama kaip kažkas nenatūralaus. Pamėginkite akimirką įsivaizduoti, kad jūsų nėra, kad jūs neegzistuojate... tai tiesiog nepayks! Kūnas mirtingas: viskas, kas gimsta, neišvengiamai numirs. Todėl tikrai gera žinia yra tai, kad mes nesame šie mirtingi kūnai! Mes - dvasinės sielos, t.y. sąmonė, kuri persmelkia šį kūną. Mes - tai šis sugebėjimas jausti, norėti, mąstyti, veikti, mylėti ir kentėti. Tame yra gyvenimo jausmo esmė ir šis jausmas neišnyksta net ir mirties valandą!

Mes, t.y. sąmonė, esame amžini. Mes galime išreikšti save šiais grubiais materialiais kūnais, tačiau patys mes jais nesame. Būdami iš prigimties veiklūs mes nuolat ko nors trokštame: dabar man norisi ko nors saldaus, o dabar noriu tvirtai apkabinti mylimą žmogų. Kartais šie troškimai būna taurūs, o kartais - žemi ir šlykštūs... Dėl to nieko negalima kaltinti, tai mūsų troškimai. Materiali gamta, tobulai sukurta Aukščiausiojo Kūrėjo, tobulai mus aprūpina tuo, ko mes trokštame, ji patalpina gyvas būtybes į tokius kūnus ir tokią aplinką, kuri atitinka mūsų troškimus. Mūsų kūnas ir aplinka - tai tarytum drabužiai, o materiali gamta - siuvėja, kuri siuva mums šiuos drabužius, tobulai išmatavusi mūsų "figūrą" - troškimus, poelgius, mintis.

Paprastai gyvenimo pokyčiai vyksta pamažu ir nepastebimai. Mes augame, einame į mokyklą, bendraujame su draugais, dirbame, senstame... Gyvendami mes priimame vis naujus sprendimus, gimdome naujus troškimus - dalį jų mes sugebame realizuoti jau šiame gyvenime, kita dalis lieka pasąmonės gelmėse ir lydi mus į sekanti gyvenimą. Mirtis reiškia, kad mūsų kūnas tapo nebetinkamu sielos veiklai ir todėl materialinė gamta mums suteikia naują kūną, kur mes galime toliau bandyti įgyvendinti savo įsisąmonintus ir neįsisąmonintus troškimus.

Tai vadinasi sielos persikūnijimu, arba reinkarnacija. Tokiu būdu mes nešame atsakomybę už savo veiksmus. Šiame gyvenime mes pjauname tai, ką pasėjome praeityje ir tuo pat metu kuriame savo ateitį (prisiminkime patarles: "ką pasėjai, tą ir pjausi", "kiekvienas savo laimės kalvis" ir daugybę panašių). Materialios gamtos neįmanoma apgauti. Jei mūsų poelgiai, mintys ir norai yra gyvuliški, tai mes ir gausime gyvulių kūnus - tai bus pats harmoningiausias sprendimas mūsų situacijai. Lygiai taip pat, jei mes laikome save turinčiais teisę prieš kitus naudoti prievartą, tai patys patenkame į situaciją, kada prieš mus bus naudojama prievarta (kita patarlė: "nekask kitam duobės - pats įkrisi"). Šią idėją labai vykusiai perdavė Vladimiras Vysockis, vienoje iš savo dainų:

Пускай был раньше дворником - родишься вновь прорабом,
А после от прораба до министра доростёшь!
Но если туп как дерево - родишься баобабом
И будешь баобабом тысячу лет, пока помрешь!..

Jūs dabar galite pasakyti: "Atleiskite, tačiau kur čia ta geroji žinia!? Tai juk begalinė kankynė - suktis tame nesibaigiančiame ir pilname kančių gimimų ir mirčių rate!" Taip, jūs teisūs: materija negyva, ir tol, kol mūsų troškimai, jausmai ir norai bus nukreipti į ją, mūsų gyvenimas bus savo esme beprasmis. Materiali sąmonė tokia pat negyva, kaip ir pati materija. Tad kur gi išeitis?

Meilės prigimtis

Gali kilti mintis: o gal reikėtų savo jausmus, troškimus ir ketinimus sieti ne su negyva materija, o su gyvybe - su kitų gyvų būtybių norais, ketinimais ir jausmais? Tačiau santykiai su dvasine energija negali remtis tokiais pačiais principais, kaip kad santykiai su materialia energija. Materiali energija - žemesnė, todėl mes ir bandome nuolat ją manipuluoti. Tačiau dvasinei energijai, t.y. dvasinei sielai toks principas netinka. Galima priversti kitą žmogų ką nors daryti ar derėtis su juo dėl materialinių vertybių, tačiau prievarta paveikti kito žmogaus ketinimus, jausmus ir troškimus praktiškai neįmanoma.

Santykių su kitomis dvasinėmis būtybėmis pagrindinis principas yra meilė. Meilė - tai noras duoti, skirtingai nuo materialių norų kažką gauti. Vedų filosofija tvirtina, kad būtent ši nesavanaudiška meilė ir yra mūsų sąmonės esmė, pilnas jos parsireiškimas, atnešantis tikrą pasitenkinimą. Visi žmonės ieško tokios nesavanaudiškos meilės santykiuose su artimaisiais, draugais, mylimaisiais, ar net su naminiiais gyvūnais. Tačiau, deja, visi santykiai šiame pasaulyje yra laikini. Palikę šį kūną, mes turėsime palikti visus savo artimuosius, draugus, tėvus ir kitus brangius žmones ir kitame gyvenime jau kitos sielos bus mūsų tėvais, artimaisiais ir draugais.

Kita problema tame, kad mūsų noras mylėti ir duoti yra daug kartų didesnis, negu mūsų sugebėjimas priimti meilę. Siela yra be galo maža, tačiau jos prigimtinis troškimas mylėti - be galo didelis. Mes niekada negalime iki galo įvertinti kitų meilės, o tiki negali tobulai atsakyti į mūsų meilę. Mes pasmerkti nusivylimui. Pavyzdžiui, maža mergaitė prirenka mamai puokštę pačių gražiausių lauko gėlių, tačiau mama, užimta kasdieniškais rūpesčiais, per neapsižiūrėjimą išmetą šią puokštę į šiukšlių dėžę... Kaip išspręsti šias dvi problemas: laikinumo ir santykių su kitais pilnatvės?

Meilės tobulumas

Dvasinio žinojimo kultūra teigia, kad visišką pasitenkinimą mes gausime tik tada, kai savo pirminį troškimą mylėti nukreipsime į Dievą. Tarp visų asmenybių, kurias galime mylėti, Dievas yra pati unikaliausia. Jį vadina skirtingais vardais, aprašančiais Jo savybes. Jis - visa ko Kūrėjas, Visagalis, Visažinis, Praamžis. Iš visų begalinių jo savybių mums svarbiausia yra tai, kad Jis - Asmenybė, kuri gali patenkinti mūsų patį giliausią ir brangiausią troškimą - troškimą mylėti ir būti mylimiems. Sanskrito kalboje šie jausmai išreiškiami žodžiu "Krišna", kas reiškia "visų patraukliausias". Rusų kalboje taip pat yra išlikusi šio žodžio šaknis "kras-" ar "kraš-" (tokiuose žodžiuose kaip "украшить", "красивы", "красное солнышко", "красная площадь" ir kt.)

Kiekviena mūsų kūno ląstelė - tai mažytė būtybė, kurios sąmonė ribojasi tik ta ląstele, tačiau mūsų sąmonė - mūsų mintys, jausmai, norai, pojūčiai - apima visą mūsų kūną. Panašiai ir viskas kūrinijoje (ne tik materialioje, bet ir dvasinėje) yra tartum kūnas, kuriame pasireiškia Aukščiausioji Sąmonė - Jo mintys, jausmai ir troškimai. Būtent dėl to mes nuolat matome, girdime ir jaučiame Dievą, tačiau to nesuvokiame. Mes už medžių nematome miško, kadangi mūsų regėjimą aptemdė noras valdyti ir mėgautis materija. Per daugybę milijardų metų, praleistų materialiaame pasaulyje, mes pamažu atpratome regėti Dievą, atpratome Jį mylėti...

Jašomatinandana Das (Rusija)